

JÜRG BIRNSTIEL

TEMETÉSI PRÉDIKÁCIÓK

<http://www.sermon-online.de/search.pl?d1=Beerdigung,+Bestattung,+Abdankung&lang=de&category=31>

Fordította:
dr. Pótor Imre

Az idézett igeversek a Magyar Bibliatanács által
készített bibliafordítás 1990. évi revíziójából valók.

– A prédikációk fordítása és kiadása a szerző engedélyével történt. –

– Vásárosnamény, 2010 –

VORWORTE

Auszug von der Email Jürg Birnstiel, die er an Imre Pótor am 07. 05. 2010 gesendet hat:

„...Lieber Bruder Pótor

Es freut mich, dass Sie die Predigten auf Sermon hilfreich finden.

Dazu bin ich auch überrascht, dass Sie sich die Mühe machen, diese Predigten ins Ungarische zu übersetzen.

Selbstverständlich dürfen Sie mit diesen Predigten machen, was Sie für richtig halten und sinnvoll finden.

Die Hauptsache ist, dass unser Herr geehrt und seine Botschaft verbreitet wird.

Ganz herzlichen Dank für Ihre Bemühungen. Der Herr möge Sie reich segnen!

Verbunden in IHM

Ihr Jürg Birnstiel”

ELŐSZÓ

Kivonat Jürg Birnstiel e-mailjéből, melyet Pótor Imrének küldött 2010. május 7-én:

„...Kedves Pótor Testvér!

Örülök, hogy a Sermon-Onlinon a prédikációkat hasznosnak találja.

De meg is vagyok lepődve azért, mert vállalta a fáradságot, hogy magyarra fordítsa ezeket.

Magától értetődő, hogy azt tehet velük, amit helyesnek és értelmesnek tart.

Az a fő, hogy ezek által is tiszteljük Urunkat és terjesszük üzenetét.

Szívélyesen megköszönöm fáradozását. Az ÚR áldja meg gazdagon!

Elkötelezettséggel Jézus Krisztusban:

Jürg Birnstiel...”

TARTALOMJEGYZÉK

- 1./ CSECSEMŐ TEMETÉSÉRE – **ENYÉM VAGY** – „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” Ézs 43,1.
- 2./ FIATAL, HIRTELEN HALÁL – **TANÍTS MEGFONTOLNUNK, HOGY MEG KELL HALNUNK** – „*Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!*” Zsolt 90,12.
- 3./ FIATAL, TRAGIKUS HALÁL – **HOGYAN KELL ÉLNÜNK ÉS MEGHALNUNK!** – „*Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!*” Zsolt 90,12.
- 4./ HÍVŐ, FIATAL – KÖZÉP-KORÚ, GYÓGYÍTHATATLAN – **NEKEM AZ ÉLET KRISZTUS ÉS A MEGHALÁS NYERESÉG** – „*Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!*” Fil 1, 21.
- 5./ HÍVŐ, FIATAL, TRAGIKUS BALESET – **KRISZTUSSAL ÉLNI ÉS MEGHALNI** – „*Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!*” Fil 1,21.
- 6./ HÍVŐ, GYÓGYÍTHATATLAN BETEG – **JÉZUS A GYŐZTES** – „*Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába...*” Jel 3,5; Jel 5,5.
- 7./ HÍVŐ, IDŐS EMBER, SOK PRÓBA – **AZ ÚR AZ ÉN PÁSZTOROM** – „*Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom...*” Zsolt 23,1-6.
- 8./ HÍVŐ, IGEN IDŐS, SOK PRÓBÁT HORDOZOTT – **NE FÉLJ!** – „*Ne félj, mert megváltottalak... !*” Ézs 43, 1.
- 9./ HÍVŐ, MISSZIÓS LELKŰ, HOSSZÚ BETEGSÉG – **MEGLÁTJÁK AZ ISTENT** – „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.*” Mt 5, 8.
- 10./ HÍVŐ, RÁKOS, GYORS HALÁL – **SZILÁRD BIZALOM** – „*A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom...*” Zsid 11,1.6.
- 11./ IDŐS, ÉLETVIDÁM – **ISTEN A REMÉNYSÉGEM** – „*Nem szeretnék, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől...*” 1Thess 4,13–17.
- 12./ IDŐS, GONDOLKODÓ – **TANÍTS MEGFONTOLNUNK, HOGY MEG KELL HALNUNK** – „*Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!*” Zsolt 90,10.12.
- 13./ IDŐS, HÍVŐ, PRÓBÁKBAN, REMÉNYSÉGBEN – **VAN HELY JÉZUSNÁL** – „*Helyet készítettem nektek...*” Jn 14,3.
- 14./ IDŐS, HÍVŐ, TANÚSÁGTÉVŐ – **AZ ÉN BÉKESSÉGEMET ADOM NEKTEK** – „*Békességet hagyok nektek....*” Jn 14, 27.
- 15./ MISSZIÓS, BETEG, – HŰ GYERMEK TEMET – **MEGAJÁNDÉKOZOTT ÉLET** – „*Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.*” Róm 6,23.

1./ CSECSEMŐ TEMETÉSÉRE

ENYÉM VAGY

„De most így szól az ÚR, a te teremtd, Jákób, a te formálód, Izráel:
Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1).

Isten vezetését és Szentlelke útmutatását kérve adok tovább néhány gondolatot Ézsaiás próféta könyvének erről a verséről:

„De most így szól az ÚR, a te teremtd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1).

1./ Ez vigasztaló és megnyugtató ige.

Isten kijelentése ez, ami megmutatja, min múlik az élet. Nem a sikertől függ, nem is a hosszú élettől.

A hovatartozás fontos az életünkben: kihez tartozom? Kinek jelentek valamit?

Kedves Szülők! Gyermekeitek hozzátok tartozik, akkor is, ha nem élhet veletek. Életekben megmarad a jelentősége.

De nem vagytok tulajdonosai ugyanúgy, ahogy ti sem voltatok szüleitek birtokában. Ez igen fájdalmas ebben a pillanatban, mivel szívből szeretnénk megtartani ezt a gyermeket.

Vigasztaló módon közli velünk ez az igever, hogy gyermeketeket Isten a legmagasabb helyről hívta el. Gyermekeitek fontosabb Istennek, mint ahogy elképzelhetnénk. Isten hívta el, mert hozzá tartozik:

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1).

Bizonyos értelemben Gyermekeitek szabadítást, az ige szavaival „megváltást” tapasztalt meg. Akadályoztatásából való felszabadulást.

Jóllehet ti szülőkként akadályoztatásával együtt szívesen köszöntöttétek volna Gyermekeiteket, Isten azonban nyilvánvalóan ezt másként akarta.

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1).

2./ Az a feladatunk most, hogy búcsút vegyünk drága Gyermekeitektől.

Hiszen az élet megy tovább.

Dávid király is hasonló helyzetet élt át. Gyermek született, aki súlyosan megbetegedett. Dávid böjtölt és küzdött Istennel, hogy tartsa meg a gyermekét, – mégis meghalt. Barátai nem is merték neki megmondani, hogy a gyermek eltávozott.

De amikor észrevette, felkelt, evett és ivott. Barátai teljesen elcsodálkoztak ezen, és megkérdezték viselkedéséről. Azt mondta a kérdezőknek:

„De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt? Én megyek majd őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám” (2Sám 12,23).

Dávid két fontos dolgot tudott:

1./ Semmit sem tud a helyzeten változtatni. Fia elvesztése tudatával kell élnie, mert élete folyatódik.

2./ Reménysége volt, hogy találkozik fiával az örökkévalóságban. Hogy ő fog hozzá menni.

Ezt szeretném most én is mindkettőtöknek útravalóul adni:

Semmit sem változtathatunk a jelenlegi helyzeten.

Mégis, ő a Gyermeketek, és egy napon ti fogtak hozzá menni. – Ámen.

2./ FIATAL, HIRTELEN HALÁL

TANÍTS MEGFONTOLNUNK, HOGY MEG KELL HALNUNK

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” Zsolt 90,12

Bevezetés

a./ Testvérünk hirtelen és váratlan halála miatt gyülekeztünk össze erre a szomorú helyre. A mai várható élettartamokat illetően fiatalon halt meg. Bizonyára élhetett volna még 30–40 évet is.

b./ Ha tudtuk volna, hogy ilyen fiatalon távozik közülünk, talán szívesen mondtunk volna, vagy elmagyaráztunk volna még neki valamit. Ez azonban sajnos már nem lehetséges.

Főrészt

1./ Elköltözött Testvérünk hirtelen halála megérint minket is, mivel aktivizál bennünket.

Közvetlenül szembesülünk a halállal mindennapi taposómalmunkban.

a./ A halál kikerülhetetlenül szemünk elé tárja életünk mulandóságát ezen a gyászszertartáson is.

Hirtelen téma lett életünk értelme és célja. Mi értelme van életünknek, erőfeszítéseinknek, minden küzdelmünknek és ínségünknek, ha a végén mindent itt kell hagynunk?

Mindennapjainkban olyan sok dologgal foglalkozunk, amik rendkívül fontosaknak tűnnek számunkra. És most kilépve a mindennapok lázas rohanásából, foglalkoznunk kell életünkkel és halálunkkal.

b./ Megrendítő gyászjelentést olvastam évekkkel ezelőtt, amely ezt a tehetetlenséget juttatta kifejezésre:

„Megilletődve veszünk búcsút csapattársunktól. Most minden olyan lényegtelen lett: a szempontokért való küzdelem, kérdéses döntések, eredmények, sikerek... Nagy tehetetlenséggel tekintünk vissza csapatunkért való utolsó játékodra, ami leírhatatlan fájdalom és felismerés marad, hogy valamennyien olyan kicsik vagyunk, és egyáltalán nem tudunk befolyást gyakorolni a fontos dolgokra.”

c./ Az ilyen életünket illető közbeavatkozások alapvető kérdéseket vetnek fel számunkra:

Kifizetődő-e tulajdonképpen minden fáradozásunk az életben? Mi a célja az életünknek? Hova jut az életünk valójában, ha mindent a földön kell hagynunk? Mi értelme van az életünknek?

d./ A Bibliában találjuk meg a választ ezekre a kérdésekre.

Hogy mi az élet, arra a válasz így hangzik:

„Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik” (Jak 4,14).

Sehol nem szembesülünk olyan nyomatékosan és kikerülhetetlenül az élettel, ahogyan a halállal találkozunk. Ezért olvassuk a 90. zsoltárban Mózes kérését:

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” Zsolt 90,12.

Azaz: Taníts meg minket, hogy megfontoljuk: meg kell halnunk, és hogy bölcsek lehessünk.

e./ Volt egyszer régen egy király, aki kora szakása szerint udvari bolondot tartott. Ennek joga volt ahhoz, hogy megmondja az igazat a királynak és a fejedelmeknek akkor is, ha az rosszul vagy keserűen esett is nekik.

Egyik nap a király egy arany csengettyűvel ellátott ezüst bohócpalcát ajándékozott a bolondjának, és azt mondta: „Biztosan te vagy a legnagyobb bolond a világon. Ha egyszer egy nálad is nagyobb bolonddal találkozol, annak add tovább ezt a palcát.”

A bolond évekig használta a kis botot – egészen addig, amíg megtudta: halálán van a király. Akkor szökdécselve bement a szobájába és azt mondta: „Királyom, hallom, hogy nagy utazásra akarsz menni.”

„Nem akarok, muszáj” – válaszolta a király. „Óh, muszáj. Van tehát mégis egy olyan földi hatalom, amely fölötte áll a legnagyobbaknak is. – De biztosan nem sokára visszatérsz.”

„Nem”, nyögött a király. „Ahova én utazom, onnan nem tért vissza senki.” „Nahát, nahát” – vélte a bolond higgadtan – „akkor biztosan jól felkészültél erre a hosszú útra. Bizonyára gondoskodtál arról, hogy királyi módon fogadjanak abban az országban, amelyikből nem lehet visszatérni.”

A király csak csóválta a fejét. „Ezt elmulasztottam. Nem szakítottam elég időt arra, hogy felkészüljek erre az utazásra.” – „De hát biztosan tudad, hogy eljön a pillanat, amikor útra kell kelned.” „Igen, tudtam én ezt, de ahogy mondtam, nem szántam időt arra, hogy megfelelően törődjek a felkészüléssel.”

Akkor a bolond letette a palcáját a király ágyára, és azt mondta: „Egyszer megparancsoltad, hogy annak adjam ezt tovább, aki még tőlem is nagyobb bolond. Király, vedd a palcát! Tudtad, hogy az örökkévalóságba kell térjél, és tudad, hogy nem lehet onnan visszatérni. És mégsem gondoskodtál arról, hogy feltáruljanak előtted az örökkévalóságba vezető ajtók. Király! Te vagy a legnagyobb bolond!”

Salamon, a bölcs király írja a Prédikátor könyvében:

„Jobb olyan házba menni, ahol gyászolnak, mint olyanba, ahol mulatnak, hiszen így lesz vége minden embernek. Szívlelje meg ezt, aki él! Többet ér a bánat, mint a nevetés, ha a szomorú arc mellett jobbra lesz a szív. A bölcsök a gyászolók házára gondolnak, az ostobák pedig a vigadozók házára” (Préd 7,2-4).

f./ Életünknek nem kell állandó szomorúságban történnie. De nem térhetünk ki az elől a kérdés elől, hogy: mi az életünk célja? Alaposan foglakoznunk kell mulandóságunkkal, hogy bölcsök legyünk, és hogy helyesen szabályozzuk életünket.

Nem nyugodhatunk meg addig, amíg választ nem kapunk erre, és amíg fel nem ismerjük az életünkben lévő azon értékeket, amiknek a halálon túl is van jelentőségük. Ezeket az értékeket Jézus Krisztus által kapjuk meg. Ő mondja magáról:

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe” (Jn 5,24).

2./ A Jézusba vetett hit teszi lehetővé, hogy legyőzzük a halált.

a./ Azért jött Jézus a világba, hogy a bűnt, ami minket terhel, magára vegye. Ez az értelmé Jézus világban való küldetésének. Isten szeretete volt az alapja ennek a szeretetnek. Ezt olvassuk a Bibliában:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Azt mondja tehát Jézus, hogy ő az egyetlen út, aki az Atyához vezet. Az Atyához menni azonos jelentésű azzal, hogy a mennybe jutni.

b./ Miért nem jut senki sem a mennybe, hanem csak egyedül Jézus által?

Mivel Jézus oldotta meg a fő problémánkat: a bűnkérdést. Engedjétek meg, hogy ezt egy példával is megvilágítsam, Milton esetével.

Milton töprengve szívta a cigarettáját. Teljesen bizonytalannak tűnt bírósági ügye a legújabb újságtudósítás szerint. Eddig az volt az érzése, hogy a bíró miatt – akivel együtt járt az egyetemre, és közelebbről ismerték egymást, igen, egy ideig barátok is voltak, s ez bizonyos biztonságot is jelentett neki – nem kell félnie. Ez már-már lehetőséget kínált arra, hogy kikecmeregjen ebből a nagyon bosszantó, kínos ügyből. Csak hát a bírónak szemet kellene hunynia az ügyében.

De aztán mégis, az újságírók megtudták valahonnan, hogy ő, Ernest Milton, akinek néhány nap múlva nyilvánosan tárgyalják az ügyét, korábban a bíró barátja volt. Nyíltan írtak erről, és elfogultsággal vádolták a bírót. Ez megváltoztat minden eddigi megfontolást. Tehát kitudódott a dolog!

Milton igen komoly csalást követett el. Angliában pénzbeli vétség miatt rég óta nem ítélték börtönbüntetésre senkit sem. De ha az elítélt nem tudta megfizetni a pénzbeli büntetést, akkor börtönbüntetésre ítélte a bíróság, amit a kiszabott büntetés meg nem fizetése miatt róttak ki rá.

Aztán elkövetkezett a per. Négy óráig tartott. A bíró, Milton egykori barátja kihirdette az ítéletet. Miközben a teremben a nézők visszafogták a lélegzetüket. Ernestet bűnösnek nyilvánították, és a lehető legmagasabb pénzbüntetésre elítélték. De mivel Milton nem volt abban a helyzetben, hogy büntetését kiegyenlítsse, ezért a pénzbüntetést börtönben letöltendő büntetésre változtatták.

Belsejében megrendülve vette tudomásul az ítéletet. A bírósági altisztek előléptek, és már éppen el akarták vezetni, amikor a bíró közbelépett. És a tárgyalóteremben összegyűlt tömeg egyedülálló, feledhetetlen jelentnek volt a tanúja.

A bíró levette a parókáját, majd pedig a talárját, és magánemberként lépett oda elítélt barátjához, akivel éppen az imént közölte a bűnösségét kijelentő ítéletet. Elővette a levéltárcáját és kivett belőle egy sárga füzetet és egy töltőtollat, majd kiállított egy ugyanolyan pénzösszegről szóló csekket, amennyire a vádlottat elítélte. És a teljesen meglepett, és az ügy jelentőségét akkor megérteni alig képtelen Ernest Miltonnak a bíró, mint egykori barátja a kezébe nyomta az aláírt csekket, hogy még az összegyűlt bíróság előtt minden bűnéből – amit megalapozotlan és megérdemelten elrendeltek – kiváltsa engesztelő váltságdíjjal.

„El kellett ítélnem, mivel a jog semmiféle részrehajló jogalkalmazást nem tesz lehetővé. Most átnyújtom neked a büntetési összeget, hogy szabad lehess. Nem felejtettem el barátságunk idejét. Légy méltó a szabadságodhoz a jövőben.”

Ami Miltonnal történt, pontosan megfelel annak, amit Jézus tett értünk. Jézus igen magas árat fizetett azért, hogy szabadságot és mindenek előtt örök életet ajándékozzon nekünk.

c./ Ha hiszünk Jézusban, és neki szolgálunk, akkor megvigasztalódhatunk utolsó óráinkban. Hogy miként engesztelődhetünk meg Istennel, azt Pál apostol a rómaiaknak így írta meg:

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róm 10,9k.).

d./ És ez a Jézus mondta Máriának, aki szomorú volt a testvére halála miatt:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,25k.).

e./ Ezek a reménység és az öröm szavai, amik érvényesek a halálon túl is. Egy dolog vonatkozik ránk: hogy higgyünk Jézusban és tőle függő életet folytassunk.

Befejezés

a./ Bele kell törődnünk elköltözött Testvérünk halálába. Ezt nem érvényteleníthetjük. Hogy milyen volt az Istennel való kapcsolata, azt Isten tudja egyedül.

b./ Egyet azonban mondhatok nektek: a Jézus Krisztusba vetett hitben vigasztalódást és az élet kérdéseire igaz válaszokat találtok. Jézus kiáltása ránk is vonatkozik, mikor azt mondja:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű” (Mt 11,28-30). – Ámen

3./ FIATAL, TRAGIKUS HALÁL

Imádság

Úr Isten, te méred ki életünk határait. Te határoztad meg a kezdetét és végét. Gondoskodsz arról, hogy Úrnak ismerjük el tégedet. Megdöbbsz minket elköltözött Testvérünk hirtelen és váratlan halála. Nem értjük, miért ragadtad el olyan hirtelen közülünk. Te ismered az utat és a célt, te látod kérdéseinket, csüggedéseinket és félelmeinket. Te látod kimondhatatlan fájdalmunkat és a mélységes szenvedést. Ajándékozz meg vigasztalásoddal, amely képes legyőzni gyötrelmünket. Különösen is kérünk, erősítsd meg a gyászoló család tagjait, hogy vigasztalást találjanak benned és általad. Ámen

TANÍTS MEG BENNÜNKET URUNK ARRA, HOGYAN KELL ÉLNÜNK ÉS MEGHALNUNK!

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” – (Zsolt 90,12).

Bevezetés

Elköltözött Testvérünk váratlan halála hozott ide minket. Véget ért egy reménységgel tele, fiatal élet, akinek súlyos próbát, szenvedést kellett elhordoznia.

Most bekövetkezett ez a hirtelen fordulópont – ami mély gyászt és kérdéseket vont maga után.

Valóban kérdésekkel és gyászolva állunk meg ez előtt a kérdés előtt. Abban a tudatban, hogy nem kapunk végérvényes választ.

Főrész

De nem csupán elköltözött Testvérünk elvesztése érint meg minket. Hirtelen halála is megrendít bennünket.

a./ Életünk mulandósága tárul a szemünk elé.

Saját létünk is megkérdőjeleződik. Hirtelen életünk értelme és célja lesz a téma. Mi értelme van életünknek, igyekezetünknek, harcainknak és megpróbáltatásainknak, ha mindent a földön kell hagynunk? Mi hát akkor az életünk?

A Bibliában találjuk meg erre a feleletet:

„Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.” (Jak 4,14).

Sehol sem szembesülünk az élettel olyan nyomatékosan és elkerülhetetlenül, mint mikor a halállal találkozunk. Ezért olvassuk a 90. zsoltárban Mózes kérését:

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,12).

Salamon, a bölcs király írja a Prédikátor könyvében:

„Jobb olyan házba menni, ahol gyászolnak, mint olyanba, ahol mulatnak, hiszen így lesz vége minden embernek. Szívlelje meg ezt, aki él! Többet ér a bánat, mint a nevetés, ha a szomorú arc mellett jobbá lesz a szív. A bölcssek a gyászolók házára gondolnak, az ostobák pedig a vigadozók házára” (Préd 7,2-4).

Életünknek nem kell állandó szomorúságban lennie. Azonban nem térhetünk ki az életünk célja iránti kérdés elől.

Foglalkoznunk kell mulandóságunkkal, hogy értelmesek legyünk, és helyesen intézzük életünk dolgait.

Nem nyugodhatunk meg addig, amíg nem ismerjük a választ és az értékeket életünkben, amiknek a halálon túl is van jelentőségük. Ezeket az értékeket Jézus közli velünk. Ő mondja:

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe” (Ján 5, 24).

b./ Mivel Jézusba legyőzte a halált, hit által részesít a halál feletti diadalában.

Azért jött Jézus a világba, hogy a minket terhelő bűn következményét magára vegye. Ezt kereszten vállalt halálával érte el.

Aki Jézusban hisz, örök életet kap. Ebben van Jézus Krisztus világba való küldetésének értelme. Istent szeretete arra ösztönözte, hogy feláldozza értünk a Fiát. Ezt olvassuk a Bibliában:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3, 16.).

És ezt mondta Jézus Mártának, aki testvére halála miatt volt nagyon szomorú:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha” (Jn 11,25-26).

Ezek a reménység, bizonyosság és az öröm szavai, amik a halál fölött is megállják a helyüket. Egyetlen dolog fontos, hogy higgyünk Jézusban és tőle függő életet éljünk.

Befejezés

Bele kell törődnünk elköltözött Testvérünk halálába. Sajnos, halálát nem tudjuk érvénytelenné tenni.

Családtagjainak még sok időre lesz szükségük, hogy legyőzzék az elválás fájdalmát. Tovább kell élniük megválaszolatlan kérdésekkel.

Egyet azonban mondhatok nektek: a Jézus Krisztusban való hitben igaz vigasztalódást és békességet találhat.

Jézus hívása mindannyiótokra, mindannyiúnkra érvényes. Ő mondja:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek” (Mt 11, 28-29). – Ámen

4./ HÍVÓ, FIATAL – KÖZÉP-KORÚ, GYÓGYÍTHATATLAN

Imádság

Urunk, Istenünk! Te mérted ki életünk határait; Kijelölted kezdetét és végét. Te vagy az ég és föld teremtetője. Köszönjük neked, hogy elköltözött Testvérünk a te Fiadba, Jézus Krisztusba vetett hitben távozhatt el a minden élők útján. Hálásan vagyunk Urunk, hogy a te kezében tudhatjuk. Köszönjük, hogy örök életet ajándékoztál neki. Áldunk azért, hogy ez a mi vigasztalásunk. – Ámen.

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil 1, 21).

Bevezetés

a./ Elköltözött testvérünkén/án ünnepelte volna születésnapját. Ehelyett ma búcsút kell vennünk tőle. Modern korunkban ez még egyáltalán nem az a kor, amikor sokan meghalnak. Még sok évet élhetett volna velünk, ha a szörnyű betegség nem támadta volna meg az életerejét.

b./ Családtagjainak az elmúlt időszak reménység és aggodás között telt el. Sok testvér, barát vette körül őket. Átéltetek csodákat is, amik meghosszabbították Szerettetek földi életét, de sajnos nem úgy, ahogy szeretnétek volna. Ő is szeretett volna tovább élni. Bízott is Istenben, hogy meggyógyíthatja.

c./ De – és ezt akarjuk ma szemünk előtt tartani – nem kérdőjelezte meg Isten szeretetét, amikor nem kívánsága szerint cselekedett. Szerettetek nem engedte, sem hogy megkeseredjünk, sem azt, hogy csalódjunk. Ellenkezőleg, nyugodt volt, gond nélküli, és hálás volt mindenért, amivel Isten életében megajándékozta.

d./ Többször kifejezésre juttatta, hogy csodálatos és áldott élete volt. Isten vezette és megoltalmazta. Élete végén sem tett szemrehányást Istennek azért, amiért nem engedte, hogy tovább maradjon a földön. Ellenkezőleg, hálás volt Istennek mindazért, amivel földi életében megajándékozta.

Tipikusan erről vall az imént felolvasott bibliavers is:

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil 1, 21).

e./ Ez az igevers határozta meg gondolkodását és egész lényét attól kezdve, mettől Jézushoz kötötte az életét. Tudta, mit végzett Jézus Krisztus az életében. Hiszen Testvérünk nyilvánvalóan szoros közösségben élt Krisztussal. Fontos volt neki, hogy ez ténylegesen és teljesen megvalósuljon az életében.

1./ Nekem az élet Krisztus.

a./ Mivel Krisztus volt számára az élet, nem volt sem kíváncsi, sem elképzelhető számára a Jézus Krisztus nélküli élet. Tudta, hogy mindent megkapott a Jézusba vetett hit által, ami az életnek célt és értelmet ad. Jézus mondja magáról:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14,6).

b./ Testvérünk Jézushoz jött és megértette, hogy Krisztus meghalt bűneiért a kereszten, ahogy Pál írja a Kolossében élőknek:

„És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára” (Kol 2,13k.).

Ez által Jézus engesztelést szerzett nekünk a teremtő Istennel. Testvérünk ezt hitte egész szívéből.

c./ Megismerte ebben Isten szeretetét. Amikor tehát a betegség már feltartóztathatatlanul befolyásolta élete alakulását, akkor sem kérdőjelezte meg emiatt Isten szeretetét. Tudta, hogy nincs nagyobb szeretet annál, mint amelyet Isten Fia halála által tanúsított irántunk. Mert tudna-e nagyobbat ajándékozni Isten, mint a Jézus általi megváltást és ezzel együtt örök életet?

Pál ki tudta mondani:

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róm 8,38k.).

2./ A meghalás nyereség.

a./ Mivel Isten örök életet ajándékozott neki Jézus Krisztus által, ezért a halált csak nyereségnek tarthatta:

„A meghalás nyereség.”

b./ Akik Krisztussal szövetségben élnek, mindig nyernek a halálban. Mert mindent elveszítünk, amiket anyagi javakkal szerzünk meg. Mindnyájan elveszítünk rangot és elismerést, amikor meghalunk.

Pál mondja:

„Mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle” (1Tim 6,7).

c./ De ha Krisztussal élünk, mindent megnyerünk, amit megnyerhetünk. A hívőknek sajátságosan ér céljához az élete. Így mondja ezt magáról Jézus:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

A keresztyéneknek a halál nem a vég, hanem új életfejezet kezdete.

Befejezés

a./ Szerettetek hitvalló élete is arra buzdít mindnyájunkat, hogy adjunk teret az életünkben Jézusnak. Aki még nem tette meg, hívja be Jézust az életébe.

b./ Irányítsuk most figyelmünket a Római levélnek erre az igeverseire:

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róm 10,9k.).

c./ Olyan egyszerű ez, hogy a Krisztusba vetett hit által üdvözülünk. Örök életet kapunk általa. Elköltözött Testvérünk is így, ebben a bizonyosságban fejezte be földi életét: Célhoz ért.

d./ Családtagjainak azonban most meg kell tanulniuk, hogyan éljenek tovább nélküle. Figyeljétek majd meg, hogy minden téren hiányozni fog nektek. Talán segíthet egy kis vers ezt kifejezésre juttatni:

*„Olyan nehéz, ha Szerettünk szeme lezárul, és állandóan dolgozó két keze megpihen.
De mikor csendesen és titokban sírunk, vigasztaljon meg az a tény: Isten mindent jól végezett.”*

e./ Elköltözött Testvérünk tudta, hogy halála nem az utolsó állomás, mert az örök élet, amivel Isten megajándékozta, erősebb a halálnál. Ezért mondja Jézus:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25)

f./ Ez a vigasztalásunk: Testvérünk él akkor is, ha meghalt. És mindnyájan, aki vele együtt osztozunk ebben a hitben, újra meglátjuk őt az örökkévalóságban a teremő Istennél. – Ámen

5./ HÍVŐ, FIATAL, TRAGIKUS BALESET KRISZTUSSAL ÉLNI ÉS MEGHALNI

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil 1,21).

Bevezetés

Elköltözött Testvérünk rettenetes és végzetes balesetet szenvedett. Fiatalon, egyik pillanatról a másikra kiragadtatott az életünkből.

Valamennyien tudjuk, hogy olyan nagy volt a sérülése, hogy reménykedés, aggodás és imádság után, nem sokkal a szörnyű balesetet követően eltávozott közülünk.

Ilyen gyorsan, hirtelen és váratlanul vehet fordulatot a mi életünk is. Bizonyára még nem vettük úgy kontrol alá az életet, mint ahogy azt gyakran tervezzük.

Ebben a nehéz helyzetben hangzik ez a fontos és reményteli bibliavers, amely eddig is meghatározta életeteket:

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil 1,21).

1./ Krisztussal

Testvérünk élete kifejezetten megváltozott attól kezdve, mettől keresztyén lett. Ettől a naptól elmondhatta: Nekem az élet Krisztus!

Éppen olyan kevésbé volt tökéletes ember, mint mi, de szerette Jézust, és szívesen követte.

Talán azt gondolják most néhányan, miért kellett neki olyan korán meghalnia, ha így bízott Jézusban és szoros közösségben élt Istennel? Miért nem őrizte meg Isten ettől a balesettől? Miért nem lett legalább újra egészséges?

Ezekre a kérdésekre sajnos nem tudok nektek válaszolni. Isten egyik keresztyént sem biztosítja arról, hogy egészséges marad és megöregszik. Keresztyének is meghalnak betegségek, balesetek miatt, katasztrófákban és háborúkban ugyanúgy, mint olyan emberek, akik nem hisznek Jézusban.

Azonban a keresztyének számára, akár fiatalon akár idős korban halnak is meg, a halál nem jelent veszteséget, hanem ahogy ezt az idézett bibliavers kifejezi:

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil 1,21).

Aki ennek a világnak az értékeire és gazdagságára alapozza az életét, az mindent elveszít a halálban. Aki azonban Jézusra épít, Jézusba veti a bizalmát, az mindent megnyer a halálban.

Testvérünk hirtelen és sokkoló halálát nem magyarázhatjuk, de tanulhatunk belőle. Megragadhatjuk az alkalmat, hogy megfontoljuk, átgondoljuk életünket. Ahogy erről szól az egyik bibliavers:

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,12).

Tegyük fel a kérdést magunknak: Készen vagyok-e arra, hogy meghaljak, ha az ilyen hirtelen történne is? Válaszoltam-e az élet igazi kérdéseire? Tudom-e, mi vagy ki vár rám, mivel vagy kivel találkozom a túloldalon?

Szerettetek minden kérdésre válaszolt. Krisztusban elrejtett életet folytatott. Hitt abban, amit Jézus mondott:

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe” (Jn 5,24).

2./ Gondolatok a családnak.

Meg vagyok győződve arról, hogy Testvérünk már azon a helyen van, ahol örömét leli. Mégis, önélküle halad tovább a hitves és gyermekek élete.

Egyáltalán nem lesz egyszerű ez az út. A következő időkben, amikor mindnyájan visszatérünk a hétköznapiakba, folytatódik számotokra a gyász ideje. Lépésről lépésre kell búcsút vennetek tőle és elengedni őt.

Egy ószövetségi igevers hadd mutassa nektek jó utat.

„Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk” (Jób 2,10).

Legyetek hálásak azért, amit Isten ajándékozott, és vállaljátok, hordozzátok, amire Isten most bátorít. Természetesen könnyebb ezt mondani, mint majd az életben megvalósítani. De meg vagyok győződve arról, hogy sikerül megtennetek ezt az utat, amiben Jézus segít benneteket.

Minden szenvedés és minden gyász ellenére továbbra is kövessétek Jézust és szolgáljátok őt. Úgy, ahogy ezt az alábbi igevers is kifejezésre juttatja:

„Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!” (Zsolt 73,26).

Nem hozhatjuk vissza elköltözött Testvérünket, de ti teljesen és egészen Istenre bízhatjátok magatokat. Ő a maga módján fog megvigasztalni titeket. Mert ami érvényes volt Testvérünk-re, az rátok is érvényes:

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil 1,21).

Befejezés

Kedves Szerettetek befejezte földi életét. A hitet megtartotta. Aki szeretné ebben és példájában buzgón követni, az először adja át életét Jézusnak. Megteheti ezt egy egészen egyszerű imádsággal.

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róm 10,9k.).

Testvérünk tudta, hogy halála nem az utolsó állomás. Mert az örök élet, amivel Isten megajándékozta, erősebb a haláltól. Ezért mondja Jézus:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

Az a vigasztalásunk: Szerettetek él, jóllehet meghalt. És valamennyien, akik vele együtt osztozunk ebben a hitben, látni fogjuk őt az örökkévalóságban a teremő Istennél. – Ámen

6./ HÍVŐ, GYÓGYÍTHATATLAN BETEG

JÉZUS A GYŐZTES

Ekkor a vének közül egy így szólt hozzám: „Ne sírj! Íme, győzött az oroszán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét” (Jel 5,5);

„Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevére az én Atyám előtt és angyalai előtt” (Jel 3,5).

Bevezetés

Elköltözött Testvérünk életpályáját és a földi létből való elmenetelét az a bizonyosság hatotta át: Jézus a győztes. Jézus győzött a bűn, pokol, Sátán és halál felett. Aki Jézusban hisz, ha meghal is él.

Igen, Jézus a győztes! Ez volt Testvérünk életének és halálának nagy témája.

1./ Először azzal foglalkozzunk: mit jelentett Testvérünknek az, hogy Jézus a győztes.

a./ Elköltözött Testvérünk életigenlő keresztyén létet folytatott. Barátságos, örvendező és nyitott létmódjával sok embernek lett áldássá. Örült, ha velünk és más emberekkel lehetett együtt, és hálás volt azért, ha ezek a kapcsolatok nem voltak csupán felszínesek, de mélyen-szántó gondolatoknak is megnyerhette felebarátait.

Magatartása és hite által sok embernek lett bátorítássá és kihívássá. És vannak köztünk néhányan, akiknek az élete ő szolgálatára és bizonyágtétele által rendeződhetett el, miközben elfogadták Jézus Megváltójuknak. Mellettük állt életük mélységeiben és magaslatain is.

De ez nem volt mindig így. Az évek folyamán sokszor volt kerülő- és tévutakon, amit nem hallgatott el.

b./ Amikor azonban eljutott Jézus Krisztushoz, és elfogadta Megváltójának és Üdvözítőjének, akkor szakított múltjával. Attól kezdve ez a téma uralta az életét: Jézus a győztes!

Az volt a legkomolyabb ösztönzés, ami éltette, hogy tovább adja embertársainak a bűnből való szabadulás üzenetét. Nem csupán arra volt kész, hogy megossza embertársaival ezt az örömet, hanem osztozott szenvedésükben is, és együtt sírt a sírókkal.

c./ Hamis képet alkotunk magunknak elköltözött Testvérünkről, ha azt gondoljuk, hogy mindig örvendező ember volt. Keresztyénként is kellett nehéz időket átvészelnie.

Gyakran nem vették észre rajta az emberek, hogy érzi magát. Úgy gondolták, hogy jól van, mégis nagy belső harcot kellett vívnia. Nehéz időket kellett átvészelnie. Önmagában szenvedett. Elhatárolódása fájdalmasan tudatos volt. Szívesen tett volna többet is Krisztusért. Mégis abban bízott, hogy nem az számít elsődlegesnek, amit ő tesz, hanem az számít, amit Jézus tett érte.

d./ Betegségének sok állomása neki és családjának is újra és újra reménység, de csalódás is volt. Minden csalódás után ismételten, újból meg kellett vallania: Igen Uram, engedelmeskedem a te akaratomnak. Életem a te kezében van, benned vagyok elrejtve.

Gyakran engedelmeskedett Jézus hívásának, aki azt mondta:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű” (Mt 11,28-30).

e./ Testvérünk újra és újra Jézushoz jött. Neki adta át terheit. Gyakran kíméletlen volt önmagával szemben. Nem szépítette sem az indítékait, sem a tetteit. Egyszerűen letette terheit, hogy aztán megtapasztalhassa, amit Jézus a lélek felüdüléséről és nyugalomáról ígért.

Az ilyen pillanatokban egészen biztos volt abban, hogy Jézusé a győzelem. Mindig, amikor Isten akarata iránti igenlése érvényesülhetett, Jézus győzelme mindenki számára nyilvánvalóvá lett, aki találkozott vele. Újra tudott örülni és képes volt arra is, hogy örömeivel hassa át a körülötte levőket.

f./ Betegsége idejét – annak minden terhe és ellenszenvenessége ellenére – úgy fogadta, mint a Jézusban való elmélyülés és elrejtettség idejét. El tudta mondani Pál apostollal együtt:

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róm 8,28-30).

g./ Tudta tartani magát és békességben tudta elhagyni világunkat, hogy bemenjen Isten új világba. Mert Jézus mondja:

„Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevére az én Atyám előtt és angyalai előtt” (Jel 3,5).

g./ Hogy vívta ki Testvérünk ezt a győzelmet? Egyáltalán nem saját teljesítményével. Hanem a Bibliában találjuk meg erre a választ:

„Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?” (1Jn 5,4k).

h./ Testvérünk egyszerűen hitt Jézus Krisztusban. Elhitte, hogy Jézus az ő bűneiért is meghalt a kereszten. Tudta, hogy ez által a hit által lett igaz Isten szemében. Megtapasztalta és vallotta: „Krisztus vére és igazsága az ő ékessége és ünneplőruhája.”

2./ Mit jelent nekünk, hogy Jézus a győztes?

a./ Testvérünk tehát befejezte földi életét. A hitet megtartotta. Megváltójához tartotta magát, akinek a szabadítását tudatosan kérte és elfogadta. Ha tanulni akarunk valamit elköltözött Testvérünkötől, akkor ez a Megváltójához való ragaszkodása.

b./ És ha foglalkoztatta valami a betegágán, az az volt, hogy voltak látogatói között, aki nem követték Jézust. Az volt a szívügye, hogy még egyszer Megváltójára mutasson azoknak, akik esetleg vallásosak voltak, de nem akartak Jézusról tudni. Újra el akarta mondani nekik, hogy Jézust kövessék. Hogy hozzák rendbe életüket a teremtető Istennel. Azt akarta, hogy igaz életet kapjanak, mint amilyet ő is kapott, mert Jézus azt mondja:

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígéretet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átmegy a halálból az életbe” (Jn 5,24).

Kedves gyászoló Testvérem: Eljutottál-e a halálból az életbe? Biztos vagy-e abban, hogy van örök életed?

Befejezés:

a./ Isten szent bizonyossággal tölti meg haza térő gyermekei szívét. Így olvasunk erről az Igében:

„Így fognak visszatérni az ÚR megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik” (Ézs 51,11).

„A ki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággént a maga idejében” (1Tim 2,6).

b./ Elköltözött Testvérünk él, és mindnyájan újra látni fogjuk, akik osztozunk vele a Jézus Krisztusba vetett hitben. Mert Jézus mondja:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,25k).

Igen! Jézus győzött és győztes is marad! És beviszi megváltottait Isten országába. – Ámen

7./ HÍVŐ, IDŐS EMBER, SOK PRÓBA

Imádság

Urunk, Istenünk! Te mérted ki életünk határait; Kijelölted kezdetét és végét. Te vagy az ég és föld teremtetője. Köszönjük neked, hogy elköltözött Testvérünk a te Fiadba, Jézus Krisztusba vetett hitben távozhatott el a minden élők útján. Hálásan vagyunk Urunk, hogy a te kezdedben tudhatjuk. Köszönjük, hogy örök életet ajándékoztál neki. Áldunk azért, hogy ez a vigasztalásunk. – Ámen.

AZ ÚR AZ ÉN PÁSZTOROM

„Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön tereget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben” (Zsolt 23,1-6).

Bevezetés

a./ Testvérünk temetésére gyülekezetünk össze, aki eltávozott közülünk. Magas életkort ért meg, ebben az évben lett volna éves. Tőle búcsúzunk.

Gondolkozzunk el azon, mik alakították és formálták mozgalmas életében. Testvérünk inkább tartózkodó volt azokkal a dolgokkal kapcsolatban, amik mélyen, a szívében foglalkoztatták. Soha nem beszélt a hitről hangzatos szavakkal.

b./ De szilárd alapot nyert a Jézus Krisztusba vetett hitben. Ez töltötte meg reménységgel, és ennek nyomán folytatott céltudatos keresztyén életet.

c./ Súlyosan megterhelték a betegségével és idős korával kapcsolatos megpróbáltatások. Nehezen viselte az özvegyiséggel járó terheket is. Nem volt könnyű végig járnia a szenvedések útját. Vágyott már elmenni a minden élők útján. – És Isten kegyelmes volt hozzá. Megvalósulhatott kívánsága, miközben tudta: hova megy, hova érkezik.

d./ Meggyőződéssel és bizonyossággal vallotta: az Úr az én Pásztorom. Ismerte Pásztorát, akiben oly sok éve bízott. És a zsoltár, amelyből idéztük ezt az igeverset, újra és újra bátorította és vigasztalta, különösen a nehéz órákban.

Vizsgáljuk meg közösen a 23. zsoltárt, amely olyan fontos volt neki. Két gondolatot kívánok hangsúlyozni ennek alapján.

1./ Az én Pásztorom nem hagy egyedül.

a./ Elköltözött Testvérünk ismerte a Pásztor. Mély meggyőződéssel vallotta: az Úr, Izráel Istene az én Pásztorom. Ez a Pásztor vezette egész életében. Friss vizekhez vezette és megörvendezettette a lelkét.

b./ Mindig mélyen megérint, mikor magas életkort megélt emberek vallják élő hittel és meggyőződéssel ezeket az igéket. Akiknek nehéz próbatételekkel és viszontagságokkal kellett megbirkózniuk.

Akik súlyos megpróbáltatásokat elszenvedve is megvallják:

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem” (Zsolt 23,4.v.), – azok bizonyosan megtapasztalták ennek a drága Pásztornak a jelenlétét, hatalmát és segítségét.

c./ Milyen gyakran olvashatta Testvérünk ezt a zsoltárt nehéz óráiban? Jóllehet nem mindig könnyen jöttek ajkára ezek az igék, de mindig újra megtapasztalhatta életében ennek a zsoltárnak a valóságát. Tudta, kiben bízik, ismerte Pásztorát. Hűségesen vezette és kísérte életét Jézus Krisztus, akiben bízott. Urunk jelentette ki magáról:

„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem” (Jn 10,14).

d./ Juhairól pedig ezt mondta Jézus:

„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből ” (Jn 10,27k.).

Ezt Pásztort ismerte Testvérünk. Hallotta a hangját. Tudta, hogy benne van elrejtve minden ínségében és minden örömében.

2./ Az én Pásztorom célba juttat.

a./ Nagy jelentőségű volt neki az bizonyosság is, hogy: az én Pásztorom célba juttat.

„Bizony, jószágod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben” (Zsolt 23,6).

b./ Az Isten házában való megnyugvás vágya volt Testvérünk utolsó kívánsága. Bizonyos volt abban, hogy nem a földön van élete utolsó állomása. Tudta, hogy ettől sokkal nagyobb áll előttünk. Olyan világ, amelyben már nem lesz szenvedés, ínség, lárma. Ahogy Isten Igéjében olvassuk:

„És letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak”(Jel 21,4).

c./ Az Úr házában minden baj véget ér. Itt a földön vágyakozunk ebbe a hajlékba vagy ebbe a városba, ahogy a Zsidókhöz írt levélben áll:

„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük” (Zsid 13,14).

Elköltözött Testvérünknek ez volt a reménysége, mivel Jézusban hitt, aki azt mondta:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14,6).

d./ Jézus, a Pásztor által érkezünk meg az atyai házba. Aki Jézusban hisz, az ezzel a bizonyossággal élhet és halhat.

e./ Van-e mindnyájunknak ilyen bizonyossága, mint amilyen elköltözött Testvérünknek volt? Ismerjük-e valamennyien Jézus Krisztust, a jó Pásztort, aki ezt mondta magáról:

„Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál” (Jn 10,9).

Befejezés

a./ Elköltözött Testvérünk befejezte földi életét. Megvigasztalódhatunk abban a tudatban, hogy Pásztorában, Jézus Krisztusban bízott. Tudta, hogy halála nem az utolsó állomás, mert az örök élet, amivel Isten megajándékozta, erősebb, mint a halál. Ezért mondja Jézus:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

b./ Ez a mi vigasztalásunk: Testvérünk él, akkor is, ha meghalt. És mindnyájan, akik osztunk ebben a hitben, ismét látni fogjuk őt az örökkévalóságban a teremtő Istennél. – Ámen

8./ HÍVŐ, IGEN IDŐS, SOK PRÓBÁT HORDOZOTT

NE FÉLJ!

„De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel:
Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43, 1.)

A felolvasott temetési igeversszel azt kívánjuk nyilvánvalóvá tenni, hogy milyen reménységet hagy ránk elköltözött Testvérünk. Életében kifejezésre juttatta, hogy egy jobb világot ismer. Azt a világot, amely a Jézus Krisztusba vetett hit által érhető el. Azt a bizonyosságot juttatja ez a kifejezésre, hogy el lehet jutni, meg lehet érkezni egy másik és jobb világba. Lehet élni itt és odaát Istennel élő közösségben.

1./ Először a szeretett Testvérünk miatti veszteséggel foglalkozunk.

Tudtunk ugyan szeretett testvérünk gyengeségeiről és megpróbáltatásairól, mégis meglepő volt e földi létből való eltávozása.

Isten sokféle próbával látogatta meg. /Idős korral járó gyengeségek, betegségek, özvegység terhe, egyedüllét/.

Vágyott arra, hogy meghaljon, mivel az utolsó években egyre több próbát kellett elviselnie, és nehézségekkel tele időket kellett átvészelnie. Hálásak lehetünk Istennek azért, hogy nem kellett tovább járnia a szenvedés útját.

Sem neki, sem családjának nem voltak egyszerűek az elmúlt esztendőik. És mégis most, mikor eltávozott Szerettetek, kitölthetetlen űrt hagyott maga után. Különösen családtagjainak nem volt egyszerű az elválás, akik példaadó módon gondoskodtak a jó szülőről.

2./ Foglalkozunk azonban a halál okozta veszteséggel is.

a./ Hirtelen az élet realitása előtt állunk, hiszen a halál az élet része, aminek inkább kitérnénk az útjából. Mégis, most úgy kell foglalkozunk ezzel a ténnyel, hogy egy közelálló elvesztése döbbsen meg bennünket.

Váratlanul állunk saját mulandóságunk előtt; mert így végérvényesen lezárul minden az életünkben. Ezért olvassuk a Bibliában:

„Jobb olyan házba menni, ahol gyászolnak, mint olyanba, ahol mulatnak, hiszen így lesz vége minden embernek. Szívlelje meg ezt, aki él! Többet ér a bánat, mint a nevetés, ha a szomorú arc mellett jobbra lesz a szív” (Préd 7,2-3).

És a Zsoltárok könyvében azt olvassuk.

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” Zsolt 9,0,12.

b./ A bölcs ember megfontolja az életnek ezeket a dolgait. Tudja magáról, hogy nem térhet ki egyszerűen a halál elől. Tudja, hogy az élet és meghalás valósága előtt áll.

Volt egyszer régen egy király, aki a kor szakása szerint udvari bolondot tartott. Ennek joga volt ahhoz, hogy megmondja az igazat a királynak és a fejedelmeknek akkor is, ha az keserűen esett nekik. Egyik nap a király egy arany csengettyűvel ellátott ezüst bohócpálcát ajándékozott a bolondnak és azt mondta: „Biztosan te vagy a legnagyobb bolond a világon. Ha egyszer egy téled is nagyobb bolonddal találkozol, annak add tovább ezt a pálcát.”

A bolond évekig használta a pálcáját – egészen addig, amíg megtudta: halálán van a király. Akkor szökdécselve bement a szobájába és azt mondta: „Királyom, hallom, hogy nagy utazásra akarsz menni.”

„Nem akarok, muszáj” – válaszolta neki a király. „Óh, muszáj. Van tehát mégis egy olyan földi hatalom, amely fölötte áll a legnagyobbaknak is. – De biztosan nem sokára visszatérsz.”

„Nem”, nyögött a király. „Ahova én utazom, onnan nem tért vissza senki.” „Nahát, nahát” – vélte a bolond higgadtan –, „akkor biztosan jól felkészültél erre a hosszú útra. Bizonyára gondoskodtál arról, hogy királyi módon fogadjanak abban az országban, amelyikből nem lehet visszatérni.”

A király csak csóválta a fejét. „Ezt elmulasztottam. Nem szántam elég időt arra, hogy felkészüljek erre az utazásra.” – „De hát biztosan tudad, hogy eljön a pillanat, amikor útra kell kelned.” „Igen, tudtam én ezt, de ahogy mondtam, nem szakítottam elég időt arra, hogy megfelelően törődjek a felkészüléssel.”

Akkor a bolond letette a pálcáját a király ágyára, és azt mondta: „Egyszer megparancsoltad, hogy annak tovább adjam ezt a vesszőt, aki még tölem is nagyobb bolond. Király, vedd a pálcát! Tudad, hogy az örökkévalóságba kell térjél, és tudad, hogy nem lehet onnan visszatérni. És mégsem gondoskodtál arról, hogy feltáruljanak előtted az örökkévalóságba vezető ajtók. Király! Te vagy a legnagyobb bolond!”

c./ Elköltözött Szerettetek azok közé az értelmesek közé tartozott, akik foglalkoznak az örök élet kérdéseivel és levonták ebből a következtetéseket. Testvérünk foglalkozott a hit kérdéseivel és megismerte Jézusban Megváltóját. Éppen úgy, ahogy a temetési igében is hallottuk:

„De most így szól az ÚR, a te teremtd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” Ézs 43,1.

d./ Egy szép vers is jól kifejezi azt a reménységét, ami neki fontos volt:

„Uram, Te ajándékoztál életet gyermekkoromtól kezdve a mai napig. Túl kicsiny vagyok ahhoz, hogy megénekeljem hűségedet és mindazt, amit máig tettél velem. Hálatelt lélekkel örvendezek jószágodnak, és örvendezem benned. Te adsz nekem képességet és erőt, hogy haladjon a munkám, és tiszta szívet teremtesz bennem.

Tudom, kiben hiszek, és kérlek, halálomkor végy magadhoz ó Isten, üdvösségem. Bűnömtől megszabadultam, veled vagyok, kegyelmedben, az én részem a mennyekben van. Takarj be kegyelmeddel. A te nyugalmadba igyekezem; Legyen áldott a neved. Atyám! Kezedbe ajánlom életemet, halálomat és lelkemet.”

e./ „Bűnömtől megszabadultam, veled vagyok, kegyelmedben, az én részem a mennyekben van!”

Testvérünk hitt abban, amit Pál apostol írt egyik levelében:

„És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára” (Kol 2,13k.).

Hitt ennek az ígének a valóságában és rábízta életét arra a Jézusra, aki meghalt érte. Elhitte, hogy Isten Fiát adta értünk a világban. Ahogy János evangéliumában olvassuk:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

f./ Évek óta őrzött és naponként olvasott Testvérünk egy könyvet. Azt akarta, hogy mindenki más is olvassa, mindenek előtt azok, akik máig nem fordítanak figyelmet Jézusra. Ez a könyv, a Bibliája segített neki abban, hogy megtegye hitben a Jézushoz vezető lépést. Abban a reménységben szeretné nektek ajándékozni ezt a könyvet, hogy tudjátok: ő maga Istennel találkozott és a teremő Istentől békességre talált.

Ez tulajdonképpen röviden a Jézushoz vezető út. Pál apostol mondja:

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róm 10,9k.)

Elköltözött Testvérünk befejezte földi életét. Célhoz érkezett. Családtagjainak nélküle kell tovább élni.

Szerettetek tudta, hogy halála nem az utolsó állomás, mert az örök élet, amellyel Isten megajándékozta, erősebb, mint a halál. Ezért mondta Jézus:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él” (Jn 11,25). – Ámen

9./ HÍVŐ, MISSZIÓS LELKŰ, HOSSZÚ BETEGSÉG

MEGLÁTJÁK AZ ISTENT

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent” (Mt 5, 8);

„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében” (Jn 1,12).

Bevezetés

Egyik gyászjelentésen így búcsúzott el valaki minden rokonától, barátjától és ismerősétől:

„Örüljetek, hogy a mi Urunk Jézus engemet a mai napon haza vitt az örökkévalóságba. Ő engem végig kísért hosszú betegségemben, és immár megszabadított minden földi fájdalomtól. Tehát láthatom őt és dicsőségét.”

Aki végig kísérte Testvérünket betegségében, megérti azt az örömet, amit kifejezésre jutott. Legfőbb kívánsága szerint történt, hogy megszabaduljon testétől, amely éveken át kínozte. Hálások lehetünk, hogy ez a szenvedés véget ért.

Ezen a temetésen a Biblia két verse gondolataival foglalkozunk. Két verssel, amelyekkel igen sokszor találkozott elköltözött Szerettetek. Két verssel, amelyek minket is mélyen el kell, hogy gondolkodtassanak és cselekvésre serkentsenek.

1./ **Boldogok a tiszta szívűek (Mt 5,8).**

A temetési prédikációnak ez az első igeverse. „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent” (Mt 5, 8).

Éppen ez volt az a reménység, ami Testvérünket egész életében bizonyossággal töltötte el. Gyengeségében is. Tudta, hogy eljön a nap, amikor meglátja Istent. Eljön a nap, amikor a Biblia utolsó könyve ígéje beteljesedik, ahol arról van szó, hogy:

„És letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21,4).

Az elsők tehát elmúltak. Ez az eseménydús élet nyugalomba jutott. Milyen példás, mikor egy ember, aki nehéz életet tud maga mögött, ezt mondhatja:

„Nem bánom, hogy ilyen nehéz utat kellett megtennem. De most örülök annak a gyönyörűségnek, különösen a Könyv, a Biblia elolvasása után, hogy az élet legszebb része még ezután következik.”

Igen, a legszebb még ezután következik. Nem olcsó vigasztalás ez azoknak, akik az élet árnyoldalán állnak. Nem pszichológiai trükkről van szó, ami segít a szenvedést elhordozni.

Az eljövendő dicsőségről való ezen ismeret Isten ígében rejlik. Így olvassuk János evangéliumában:

„Jézus ekkor ezt mondta neki: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

Ezt sziklaszilárdan hitte elköltözött Testvérünk. Nem bocsátkozott olcsó vigasztalásba, hanem Isten ígéjére bízta magát, amely egészen bizonyosan beteljesedik.

2./ Isten gyermekei lesznek (Jn 1,12).

Azzal az igeverssel foglalkozunk még, amely alapvetően megváltotta Testvérünk életét. Ez áll a János szerinti evangéliumban:

„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében” (Jn 1,12).

Ez a felfedezés megváltotta az életét. Itt van reménysége forrása. Befogadta Jézust az életébe, és ez által Isten gyermeke lett. Ezt a bizonyosságot nem tarthatta meg csak a maga számára. Az volt a szándéka, hogy tovább mondja a többieknek.

A bibliaolvasás és az imádság természetesen összetartoztak az életében. Semmiféle fáradságot nem kímélt, hogy közreműködjön ennek a jó hírnek a terjesztésében. Részt vett a gyülekezeti missziós szolgálatban. A világmissziót is szívén viselte.

Jellemző volt életére az, amit Isten Pál apostolnak mondott:

„Az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9).

Példa volt arra, hogy Isten számára senki sem gyenge. Senki sem használhatatlan számára, amíg Isten szolgálatban áll az élete.

A János evangéliumából idézett igevers egyrészt kifejezésre juttatja, hogy Isten megváltotta Testvérünk életét, másrészt hangsúlyozzuk általa, hogy mindazok, akik még nem fogadták életükbe Jézust, azonnal tegyék meg ugyanezt. Függetlenül attól, hogy ki milyen idős. Ma szívükbe fogadhatják Jézust.

Senki ne gondolja azt, hogy ez Testvérünknek ugyan jó volt, de neki nem. Ez mindenkinek jó. Éppen egy temetésnek kell emlékeztetnie az élet elemi kérdéseit. A 90. zsoltárban ez áll:

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,12).

Fontos tudnunk: úgy közeledhetünk-e a halálunkhoz, ahogy elköltözött Testvérünk, vagy kétségek és félelmek kínoznak bennünket.

Azért nem találkozhatunk Istennel, mivel mindenestől bűnösök vagyunk. Ezért az az egyetlen jó döntés, ha hagyjuk, hogy az ő Fia, a mi helyünkön kereszten meghalt Jézus Krisztus részesítsen bennünket is engesztelésében. Istent bűneink miatt megbékéltető áldozata áldott gyümölcseiben.

„/Isten Jézus által/ megbékéltetett önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által” (Kol 1,20).

Mivel Isten békességet szerzett Fia által, el kell fogadnunk a Jézus Krisztus engesztelő áldozatából fakadó békességet. Ez Isten ajándata.

„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében” (Jn 1,12).

Isten akarata az, hogy fogad el Jézus Krisztust!

Befejezés

Szerettetek befejezte földi életét. Megvigasztalódhatunk abban a bizonyosságban, hogy Urába, Jézus Krisztusba vetette bizodalmát. Tudta, hogy halála nem az utolsó állomás, mivel az örök élet, amivel megajándékozta Isten, erősebb a halálnál.

Ez a mi vigasztalásunk: Testvérünk él, jóllehet meghalt. És mindnyájan, akik vele együtt osztozunk ebben a hitben, látni fogjuk őt az örökkévalóságban a Teremtő Istennél, mert a legszebb még ezután következik. – Ámen

10./ HÍVŐ, RÁKOS, GYORS HALÁL

Imádság

Urunk, Istenünk! Te mérted ki életünk határait; Kijelölted kezdetét és végét. Te vagy az ég és föld Teremtője. Köszönjük neked, hogy elköltözött Testvérünk a te Fiadba, Jézus Krisztusba vetett hitben távozhatott el a minden élők útján. Hálásan vagyunk Urunk, hogy kezedben tudhatjuk. Köszönjük, hogy örök életet ajándékoztál neki. Áldunk azért, hogy ez a vigasztalásunk. – Ámen.

SZILÁRD BIZALOM

„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés... Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik” (Zsid 11,1.6).

Bevezetés

a./ Elköltözött testvérünk szeretett volna tovább élni. Nem akart meghalni. Tulajdonképpen azt gondolta, ő fogja majd családtagjait gondozni és ápolni. De ez egészen másként történt. Családja kísérte végig utolsó földi útszakaszán is. Az alattomos betegséget sajnos nem tudta legyőzni. Így halt meg viszonylag korán.

b./ És nem maradt más hátra, mint hogy elbúcsúzzon tőle családja és a gyászoló gyülekezet. Azonban a viszontlátás bizonyosságában történik a búcsúzás. Eljön a nap, amikor valamennyien, akik Jézus Krisztussal közösségben élünk és halunk meg, ismét együtt leszünk egymással. Erről Testvérünk is teljesen meg volt győződve. Ebben a bizonyosságban élt és távozott el közülünk:

„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés” (Zsid 11,1).

1./ A láthatatlan dolgok valósága.

a./ Testvérünk hitt a láthatatlanok valóságában. Úgy hitt abban, amit nem láthatunk, mint ahogy majd megláthatjuk. Egyik új bibliafordítás szerint:

„Mi tehát a hit? Számítás annak a beteljesedésére, amiben az ember reménykedik, a láthatatlan dolgok valóságáról való meggyőződés.”

b./ A Biblia egészen nyilvánvalóan beszél az észlelhető és a láthatatlan világról. Mindkét világot, a láthatót és a láthatatlant is Isten teremtette. Ez áll a Bibliában:

„Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett” (Kol 1,16).

c./ Az élet valóságát csak akkor lehet megérteni, ha mindkét világot szem előtt tartjuk. Amíg tudósaink gondolkozását erőteljesen a materializmus formálta, messzemenően azt hitték, amit láttak. Az utóbbi időkben egyre több ember szeme nyílik meg ismét arra, hogy a valóság nem csupán a látható világban merül ki.

d./ Ebben erősít meg testi–lelki természetünk is. Hiszen illetékességünk van mindkét világba.

Egyrészt húsból és vérből vagyunk, és ami egyébként még ezekhez tartozik, tehát teljesen a látható világba horgonyozunk.

Másrészt lelkünk is van, amelyet nem tudunk láthatóvá tenni, sem megsejlelni, sem a helyét meghatározni. Így tehát ugyanolyan erősen horgonyozunk a láthatatlan világban. Az egész valóságot csak úgy foghatjuk fel, ha figyelembe vesszük gondolkodásunkban a láthatatlan világot. Pál apostol mondja erre vonatkozóan:

„Mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4,18).

e./ Elköltözött Testvérünk tudott erről a valóságról. Azt akarta, hogy olyan fundamentumon alapuljon az élete, ami nem semmisül meg a halállal. Jézus mondta egyszer:

„Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8,36).

f./ Számolt annak a beteljesedésével, amit Isten ígér azoknak, aki hisznek Jézusban. Ő is bizonyos volt ebben Pál apostollal:

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róm 8,38k.).

2./ Isten jó.

a./ A Zsid 11,6-ban olvashatjuk:

„Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”

b./ Isten csak annak tud segíteni, aki bíz benne, és hiszi is, hogy Isten jót akar neki.

c./ Sokan semmiféle közösséget nem akarnak létesíteni az élő Istennel, mivel attól félnek, hogy Isten tönkre akarja tenni az életüket. Úgy vélik, hogyha Jézusba vetett élő hitre jutnának, nem élhetnének normálisan, hogy elszalasztanák az igazi élet lehetőségét.

d./ Elköltözött Testvérünk tudta, hogy ez nem így van. Tudta, hogy milyen nagy gazdagságot jelentett számára a Jézus Krisztusba vetett hit. Megragadta Isten szeretetét. Megértette, hogy Jézus értünk halt meg a kereszten.

„És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, övele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára” (Kol 2,13k.).

e./ Aki ezt elhiszi, az tud rendíthetetlen reménységgel meghalni. Az ehhez vezető út egészen egyszerű. Egy lépés, amit elköltözött Testvérünk is megtett. Egy egyszerű imádságban rábízta életét Jézusra. Pál ábrázolja ezt a Római levélben, mikor azt mondja:

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róm 10,9k.).

Befejezés

a./ Testvérünk befejezte földi életét. Családtagjainak el kell fogadni ezt az új életszakaszt. Istenbe vetett élő hitetek által Jézus hozzátok is hűséges lesz, segíteni és vezetni fog benneteket. Ezért vigasztalódjatok meg a Krisztusba vetett hit által.

b./ Tudjátok, hogy a halál nem az utolsó állomás, mert az örök élet, amit Isten Szeretteteknek ajándékozott, erősebb, mint a halál. Ezért mondja Jézus:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

c./ Az a mi vigasztalásunk: elköltözött Testvérünk él, jóllehet meghalt. És mindnyájan, akik vele együtt osztjuk ezt a hitet, viszontlátjuk a Teremtő Istennél az örökkévalóságban. – Ámen

11./ IDŐS, ÉLETVIDÁM ISTEN A REMÉNYSÉGEM

„Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt. Azt pedig az Úr ígéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alá szállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az ígékekkel” (1Thess 4,13-18).

Bevezetés

a./ Amikor most elköltözött Testvérünkől búcsút veszünk, visszaemlékezünk arra, hogy tudott nagyon vidám és megnyerő lenni. Szívesen volt ott, ahol lüktetett az élet.

b./ Egészen nehéz szakasza volt életének az, amikor lakásából az Idősek Otthonába költözött. Mégis olyan lépés volt ez, ami helyesnek bizonyult. Hiszen így tudott továbbra is örvendő lenni és így lehetett társaságban.

c./ Másrésztől azonban nagyon is bűnnek tudta adni a fejét. Tudott ujjongani is, de tudott halálosan szomorú is lenni. Ebben a feszültségben élt Testvérünk, és emiatt gyakran szenvedett.

Most már immár megnyugodott ez a gazdag, sokrétű, tevékeny élet.

d./ Boldog az az ember, aki az élet minden küzdelmében újra és újra elrejtettséget talál a Jézus Krisztusban való hitben. Aki tudja és hiszi, amit Jézus Krisztus mondott:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

Főrészt

Elköltözött testvérünk halála nem csak azért döbbsentett meg bennünket, mivel nélküle kell tovább élnünk, de azért is, mivel:

a./ Halála az élet lényeges kérdéseire vezet minket.

Amiről a Prédikátor könyvében így olvashatunk:

„Jobb olyan házba menni, ahol gyászolnak, mint olyanba, ahol mulatnak, hiszen így lesz vége minden embernek. Szívlelje meg ezt, aki él! Többet ér a bánat, mint a nevetés, ha a szomorú arc mellett jobbá lesz a szív. A bölcssek a gyászolók házára gondolnak, az ostobák pedig a vigadozók házára” (Préd 7,2-4).

(1.) Nemcsak arról van szó, hogy el kell viselnünk a szenvedést, és nem örvendezhetünk, hanem a prédikátor ezzel azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy ahol gyászolnak, ott töprengeni kell az élet valóságáról.

(2.) Ahol gyászolnak, ott szembesülünk saját mulandóságunkkal. Életünk elemi kérdései törnek fel bennünk.

(3.) Például az, hogy mi célból élünk, ha a végén mindent itt kell hagynunk? Hát megéri akkor az életünkben véghezvitt sok fáradozás? Mi hát akkor az életünk célja?

b./ Boldog az, aki válaszolni tud ezekre a kérdésekre élete vonatkozásában.

Jézus Krisztus segít mindnyájunknak válaszolni ezekre a kérdésekre.

(1.) Ő mondja:

„*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam*” (Jn 14,6).

(2.) Azt mondja tehát Jézus Krisztus, hogy ő az egyetlen út, aki az Atyához vezet. Az Atyához menni ugyanazt jelenti, hogy a mennybe menni. Senki sem juthat tehát a mennybe, csakis, egyedül Jézus által.

(3.) Miért? Mivel Jézus oldotta meg az ember fő problémáját: a bűn kérdést.

Jézus halt a meg a bűneink miatt. Így írja le ezt Pál apostol:

„*És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, övele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára*” (Kol 2,13k.).

(4.) Ez által szerzett nekünk Jézus engesztelődést az Atyával. A Jézus Krisztussal való élő közösségben ezt boldogan hisszük, és megvalljuk bűneinket.

(5.) Ha Jézusban hiszünk, és neki szolgálunk, akkor megvigasztalódhatunk amiatt is, hogy el kell távozzunk ebből a földi létből. Pál apostol írta le a római gyülekezet tagjainak azt, hogy miként engesztelődhetik meg az ember Istennel:

„*Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk*” (Rm 10,9k.).

Ez a hit, a Krisztusba vetett hit ment meg a kárhozattól, és ez által kapunk Istentől kegyelemből, ingyen örök életet.

Befejezés

Testvérünk befejezte földi életét. – Aki Jézus Krisztus által közösségben van Istennel, az tudja, hogy halála nem az utolsó állomás, mert az örök élet, amivel Isten megajándékozta, erősebb, mint a halál. Ezért mondta Jézus:

„*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él*” (Jn 11,25).

Ez a mi vigasztalásunk. És mindenki, aki osztja Isten gyermekeinek ezt a hitét, találkozunk, viszont látjuk egymást az örökkévalóságban a Teremtő Istennél. – Ámen

12./ IDŐS, GONDOLKODÓ

TANÍTS MEGFONTOLNUNK, HOGY MEG KELL HALNUNK

„Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradtság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk... Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,10.12).

Elköltözött testvérünk rendkívül magas életkort ért meg. Ebben az esztendőben lett volna éves. Mégis, ahogy egyre hosszabb lett élete, annál inkább korlátoznia kellett élettere igényeit. Ő, aki szívesen kelt útra és szeretett gyalogtúrázni, hirtelen házhoz és végül ágyhoz kötött állapotba került.

Igen különös egyéniség volt. Nagyon barátságos és szeretetre méltó embertől veszünk most búcsút. Figyelemre méltó ember volt, aki tudott foglalkozni mások kérdéseivel, de szívesen vissza is húzódott és gondolkodott az életen.

De nem csak az életen, a halálon és gondolkodott. Ez igen figyelemre méltó, mivel gyakran kitérnek az emberek a halál valósága előtt. Testvérünk elébe akart menni ennek az utolsó út-szakasznak. Nyilvánvalóan nem akart kitérni az utolsó kérdések előtt. Erre tanít az ige is minket:

„Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradtság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk... Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,10.12).

Főrészt

Elköltözött Testvérünk tehát tudatában volt annak, hogy a halál próbatétel, és hogy akkor már nem elmélkedhet az ember az életről, ha elhalványul az utolsó állomás.

Azért vagyunk tehát itt, hogy búcsút vegyünk Szerettettektől. De nem csak egyszerűen elbúcsúzunk egy kedves és értékes embertől, hanem azt is érzékeljük, hogy az meg a mi feladatunk, hogy megálljunk az élet mulandóságának valósága előtt. Mert egyszer mindnyájunknak meg kell tenni élet az utolsó szakaszát is.

Így Testvérünk halála által hétköznapijaink lázas tevékenységében hirtelen szembesülünk az életünk értelmét és célját illető kérdésekkel. Mi értelme van az életünknek, minden igyekeztünknek, minden küzdelmünknek és ínségünknek, minden boldogságunknak és örömünknek, ha a végén mégis mindent hátra kell hagynunk?

Mi hát akkor az életünk? Erre a kérdésre is a Bibliában találjuk meg a választ.

Mi az életetek? A válasz így hangzik:

„Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik” (Jak 4,14).

Sehol nem szembesülünk olyan nyomatékosan és kikerülhetetlenül az étellel, mint amikor a halállal találkozunk.

Ezért olvassuk a 90. zsoltárban Mózes kérését:

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,12).

Salamon, a bölcs király írja a Prédikátor könyvében:

„Jobb olyan házba menni, ahol gyászolnak, mint olyanba, ahol mulatnak, hiszen így lesz vége minden embernek. Szívlelje meg ezt, aki él! / Többet ér a bánat, mint a nevetés, ha a szomorú arc mellett jobbá lesz a szív. / A bölcsek a gyászolók házára gondolnak, az ostobák pedig a vigadozók házára” (Préd 7,2-4).

Nem kell életünknek állandó szomorúságban történnie. De nem térhetünk ki az életünk célját illető kérdések elől. Alaposan foglalkoznunk kell mulandóságunkkal, hogy bölcsek legyünk és helyesen szabályozzuk életünket.

Nem nyugodhatunk meg, amíg nem ismerjük meg az életünkre vonatkozó választ, és azokat az értékeket, amik fontosak a halálon túl is.

Ezeket az értékeket Jézus által kaphatjuk meg. Ő mondja magáról:

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe” (Jn 5,24).

A Jézus Krisztusba vetett hit teszi lehetővé, hogy legyőzzük a halált. Mert azért jött Jézus a világba, hogy magára vegye a bűneink miatt minket illető büntetést. Ezt a kereszten végbe ment halálával érte el. Aki tehát Jézusban hisz, örök életet kap. Ebben van Jézus küldetése értelme a világban. Az emberek iránti szeretete ösztönözte Istent arra, hogy értünk áldozza fel Fiát. Így van a Bibliában:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

És Jézus mondta Máriának, aki nagyon szomorú volt testvére halála miatt:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,25k.).

Ezek a reménység és öröm szavai, amik a halál felett is érvényesek.

A mi egyetlen feladatunk, hogy higgyünk Jézusban és tőle függő életet éljünk.

Erre figyelmeztet egy igeverset Hóseás könyvéből:

„Térj hát meg Istenedhez, tartsd meg hűségesen a törvényt, és reménykedj szüntelenül Istenedben!” (Hós 12,7).

A 2Kor-ból való igevers pedig arra utal, hogy mi történik akkor, ha az ember Jézus Krisztusba vetett hittel Istenhez fordul:

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtség az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre” (2Kor 5,17).

Befejezés

Nem maradt más hátra, mint hogy elbúcsúzzunk Testvérünkötől. Mindenki, aki ismerte, szeretetre méltó embernek őrzi meg emlékezetében. Családtagjai és a mi életünk is tovább halad. Azonban Jézus hívása mindenki számára érvényes:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek” (Mt 11,28k.)

13./ IDŐS, HÍVÓ, PRÓBÁKBAN, REMÉNYSÉGBEN

VAN HELY JÉZUSNÁL

„És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is” (Jn 14,3).

a./ Amikor eljönnek a nem-szeretem napok.

Testvérünk az utóbbi években egyre gyengébb lett. Meg kellett tanulnia, lépésről lépésre elengedni e látható világban való életet. Igen, így van ez a Bibliában:

„Gondolj teremtdre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket!” (Préd 12,1).

Ezeket az utolsó éveket elköltözött Testvérünk igen nehezen viselte. Szokatlan volt neki, hogy másokra legyen utalva. Ő, aki olyan szívesen segített másoknak, hirtelen mások segítségére szorult. Soha nem akart mások terhére lenni. Inkább a szobájában maradt, minthogy bárki terhére legyen.

Jelentős változás történt az életében az, amikor gondozásra szorult. Nem titkolta, hogy ez nehezebbre esett, de elfogadta ezt a szituációt, mivel tudta, ez az egyetlen lehetséges út számára.

Senkinek nem tett szemrehányást emiatt, bár sokszor nehezen viselte helyzetét. Egyrészt elszomorodhatott megpróbáltatásai miatt, másrészt készséges volt arra, hogy ezt úgy fogadja, amint volt. Elfogadta azokat a napokat és éveket, amik nehezek voltak számára.

b./ Testvérünk szorgalmas és hitvalló életet élt.

Elköltözött Testvérünk szorgalmas volt hivatásában. Ugyanolyan aktív és elkötelezett volt egyházunkban is. Szívesen részt vett a másokért való szolgálatban. Közbenjáró imádságaival Isten előtt hordozta a gyülekezeti és a világmisszió ügyét is. Szívén viselte az ébredést és a gyülekezet tagjainak lelki megújulását is. Tevékenyen részt vállalt, míg tehetett több gyülekezeti szolgálatban.

Szívesen végzett volna még többet Jézusért, ez azonban egyszerűen nem volt lehetséges, ami különösen nehezebbre esett. Meg kellett tanulnia, hogy akkor is elrejttségben lehet Jézusnál, ha nem tud sokkal több látható dolgot tenni érte. Ezt ugyan tudta már, de ha az ember ideig eljut, ezt még mindig tanulnia kell.

1./ Van hely Jézusnál.

Figyeljünk most arra, hogy hangzik Jézus tanítványainak mondott egyik kijelentése:

„És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is” (Jn 14,3).

Testvérünk Isten gyermekeként sokszor kifejezésre juttatta, hogy mennyire elrejtett volt Jézusban, és hogyan érvényesítette a hit reménységét gyengeségében.

Vizsgáljuk meg közösen ezt a jézusi kijelentést. Jézus megmagyarázta övéinek, hogy eltávozik tőlük, de nem örökre. Atyjához megy a mennybe, és ott előkészíti a helyet azoknak, akik hisznek benne. Jézus itt arról a helyről beszélt, ahol mindazok élnek majd, akik elfogadták őt Megváltójuknak ebben az életben.

Isten megváltott gyermeke kifejezni ezzel az igével, hogy nem a földön van a hazája, hanem az örökkévalóságban Jézusnál.

Nem ezért a világért élt, hanem az új világért. Úgy, ahogy ezt az Újtestamentumban olvasható:

„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük” (Zsid 13,14).

Testvérünk is sóvárgott ezért a jövőendő városért, ahová tartott.

Úgy gondolta rá, mint az a dolgozónő, aki egy tehetős férfi kertjében dolgozott. Megnézhette szép, új házát is. Egy pompás villát, nagyarányú és csodaszép, berendezett szobákkal. A gazdag ember pompás háza fölötti örömeiben megkérdezte az asszonyt: „Nos, mit gondolsz a házamról, hogy tetszik?” Ekkor ez a szegény nő azt mondta: „Mindez nagyon szép, és hálásan megköszönöm, hogy körülvezetett benne; de ez egyáltalán nem olyan lakás, amibe hamarosan beköltözni szándékozom.”

„Ej, de hát milyen az a ház?”, kérdezte a gazdag ember nagy csodálkozással?

Akkor az asszony kivette a zsebéből újszövetségét és felolvasta, amit Jézus mondott:

„Az én Atyám házában sok lakóhely van” (Jn 14,2).

Aztán felnyitotta a Bibliát egy másik helyen is, a Jelenések könyvét, ahol az Ige még pontosabban ábrázolja és részletezi Isten megváltotta örök hajlékát és otthonát.

Akkor azt mondta az asszony ennek a gazdag embernek: „Igazán sok örömet és boldogságot kívánok önnek az új házában; Mégis tudnia kell, hogy nem fog mindig lakni itt, én azonban örökre ott maradok abban a csodálatos házban, amelyet Jézus készített el.”

Ezt ugyanígy Testvérünk is elmondhatta volna. Azt, hogy tud egy másik, és mindennek előtt egy jobb helyről.

2./ Jézus Krisztus az út.

Miután Jézus elmagyarázta tanítványainak, hogy lakóhelyet fog készíteni számukra, még ezt is mondta nekik:

„Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat” (Jn 14,4).

A tanítványok mégsem tudták, hogyan vezet oda az út. Ekkor felállt Tamás, egy a tanítványok közül és megkérdezte:

„Uram, nem tudjuk, hova megy: honnan tudnánk akkor az utat?” (Jn 14,5).

Fogalmuk sem volt, hogy néz ki az az út, ahová még Jézus megy. Útleírást akartak Jézustól. Ezért Jézus világos és váratlan választ adott nekik:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14,6).

Jézus tehát az Atyához ment, az ő országába. Oda azonban nem követhették tanítványai. Ha el akarnak jutni oda, ez csak Jézussal lehetséges.

Jézus az út. Az Atyához, vagy másként is mondhatjuk: a mennybe. A mennybe csak Jézus által juthatunk be. Nem úgy, ahogy Jézus, aki meghalt a bűneinkért a golgotai kereszten, és harmadik napon feltámadt, és aztán Atyájához ment.

Tulajdonképpen azt mondta tanítványainak: Számotokra egyáltalán nincs más út arra, hogy bejussatok Isten országába, csak általam. Én vagyok az út, az igazság és az élet. Semmiféle vallásos erőfeszítés nem juttat el az Atyához. Csak a Jézusba vetett hit.

Itt válaszol Jézus arra a kérdésre, hogy hogyan juthatunk a mennybe. Az út maga Jézus Krisztus. Ez sokak számára az evangélium legmegbotránkoztatóbb pontja. Jézus, aki magát egyetlen útnak nyilvánította ki az ember megváltására.

Ebben a világban ténylegesen sok út van, amik ígéretesek és megfelelőek. Sokféle módon próbálnak értelmet és célt adni az emberek értelmének.

Azonban az eredmény a döntő. A példabeszédek könyvében olvashatjuk:

„Van út, amely az ember előtt egyenesnek látszik, de végül a halálba vezet” (Péld 16,25).

Aki azonban hisz Jézusban, arra az út végén nem a halál és a pusztulás vár, hanem örök élet. Ahogy Jézus mondta evangéliumában:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Elköltözött Testvérünk bízott Jézusban. Döntött Jézus Krisztus mellett és maga választotta a Jézus követése útját. Életét meghatározta a Jézussal való élő közösség, és hálás volt azért az elrejtettségért és reménységért, amit a Jézusba vetett hit által kapott.

Befejezés:

Testvérünk befejezte földi életét. Hitvalló élete példát ad mindnyájunknak, és arra bátorít, hogy Jézussal éljünk. Hogy akik még nem ismerik közülünk Jézust, fogadják életükbe őt, hogy mindnyájan örvendezhessünk ennek az új lakóhelynek. Hogy valamennyien közösségben élhessünk Jézussal.

Az út egyszerű. Ha ugyanis még nem él Jézus valaki életében, csak egy imádság választja el tőle. Egy egyszerű imádsággal bárki megvallhatja bűnét, és behívhatja Jézust az életébe. Úgy, ahogy elköltözött Testvérünk is megtette egykor, és akkor ugyanazzal az elrejtettséggel és reménységgel élhet tovább, ahogyan ő élt.

Elköltözött Testvérünk tudta, hogy halála nem az utolsó állomás, mert az örök élet, amivel megajándékozta Isten, erősebb a halálnál. Ezért mondja Jézus:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

Az a vigasztalásunk: Testvérünk él, jóllehet meghalt. És valamennyien, akik osztozunk vele ebben a hitben, viszontlátjuk őt az örökkévalóságban a teremő Istennél. – Ámen

14./ IDŐS, HÍVŐ, TANÚSÁGTÉVŐ
AZ ÉN BÉKESSÉGEMET ADOM NEKTEK

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen” (Jn 14, 27)

Elköltözött Testvérünk számos, szép éveket kapott Istentől. Elmondhatjuk, hogy bizony olyan életkort ért meg, amelyet csak remélhet az ember idős korában. Ez rendben van ugyan, azonban eltávozása veszteség azoknak, akik szoros kapcsolatban álltak vele.

Mégis, hálások is lehetünk Istennek, hogy Testvérünknek nem kellett tovább megpróbáltatások, testi gyengeségek miatt szenvednie.

Búcsú vételünkör ezt az igeverset vizsgáljuk meg alaposabban.

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen” (Jn 14, 27).

1./ Az Isten békessége.

Ha arra gondolunk, ahogyan Testvérünk Jézus Krisztussal találkozott, elképzelhetjük, miért volt neki olyan fontos ez a vers. Kétségbeesett és zaklatott állapotában találkozott vele Jézus Krisztus. Így jutott nyugalomra, mélységes békesség áradt be az életébe. Olyan békesség, amit nem adhat a világ.

„Az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja...”

Ez nem olyan békesség, ami esetleg tárgyalások útján érhető el. Ez nem olyan békesség, amit a világ többnyire csak fegyverszüneti egyezményenl ideig-óráig biztosít.

De Testvérünk megismerte azt a békességet, amit csak Jézus tud ajándékozni. Tulajdonképpen ezt azok értik meg, akik megkapják az Isten békességét.

Olyan békesség ez, ami Isten irántunk való megengesztelődéséből, megbékéléséből származik. Testvérünk tudta, hogy ezért a békességért küzdött Jézus a kereszten. Már az Ótestamentumban van utalás arra, amit tenni fog Jézus:

„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért” (Ézs 53,4-6).

Szerettetek minden bűnét letehetette és így békességre talált e földi létre és az örökkévalóságra vonatkozóan is. Ezzel Isten megoldotta élete legfontosabb kérdését. Tehát elrejtettségben van Istennél.

Sajnos, manapság kevesen foglalkoznak komolyan ezekkel a fontos kérdésekkel. Talán azért, mert egyszerűen túl jól megy a sorunk. Olykor bizonyára jobb lenne, ha mint Testvérünk is, kiútatlan helyzetbe jutnánk. Akkor talán megnyílnánk az élet legfontosabb kérdései számára. De nem kell feltétlenül rossz sorunknak lennie. Sokkal jobb az természetesen, ha jó időkben tesszük fel magunknak ezeket a kérdéseket.

Remélem, senki nem jár úgy közülünk, mint az egykori király.

Volt egyszer régen egy király, aki kora szokása szerint udvari bolondot tartott. Ennek joga volt ahhoz, hogy megmondja az igazat a királynak és a fejedelmeknek akkor is, ha az keserűen esett nekik. Egyik nap a király egy arany csengettyűvel ellátott ezüst bohócpalcát ajándékozott a bolondnak, és azt mondta: „Biztosan te vagy a legnagyobb bolond a világon. Ha egyszer egy nálad is nagyobb bolonddal találkozol, annak add tovább ezt a palcát.”

A bolond évekig használta a palcáját – egészen addig, amíg megtudta: halálán van a király. Akkor szökdécselve bement a szobájába és azt mondta: „Király, hallom, hogy nagy utazásra akarsz menni.”

„Nem akarok, muszáj” – válaszolta neki a király. „Óh, muszáj. Van tehát mégis egy olyan földi hatalom, amely fölötte áll a legnagyobbaknak is. - De biztosan nem sokára visszatérsz.”

„Nem”, nyögött a király. „Ahova én utazom, onnan nem tért vissza senki.” „Nahát, nahát” – vélte a bolond higgadtan –, „akkor biztosan jól felkészültél erre a hosszú útra. Bizonyára gondoskodtál arról, hogy királyi módon fogadjanak abban az országban, amelyikből nem lehet visszatérni.”

A király csak csóválta a fejét. „Ezt elmulasztottam. Nem szakítottam elég időt arra, hogy megfelelően felkészüljek erre az utazásra.” – „De hát biztosan tudtad, hogy eljön a pillanat, amikor útra kell kelned.” „Igen, tudtam én ezt, de ahogy mondtam, nem szántam elég időt arra, hogy megfelelően törődjek a felkészüléssel.”

Akkor a bolond letette a palcáját a király ágyára, és azt mondta: „Egyszer megparancsoltad, hogy annak adjam ezt tovább, aki még tőlem is nagyobb bolond. Király, vedd a palcát! Tudtad, hogy az örökkévalóságba kell térjél, és tudtad, hogy nem lehet onnan visszatérni. És mégsem gondoskodtál arról, hogy feltáruljanak előtted az örökkévalóságba vezető ajtók. Király! Te vagy a legnagyobb bolond!”

Ezzel szemben elköltözött Testvérünk pontosan tudta, hogy hova megy és mindenre a legjobban felkészült.

2./ Ne hagyjátok, hogy hitetekben megrendítsenek!

Ez a békesség vezette testvérünket ahhoz, hogy semmi és senki sem tudta igazán megingatni a hitét. Ne hagyjátok, hogy bárki is megrendítsen hitetekben, és ne hagyjátok magatokat elbátortalanítani!

Egészen különös volt a Jézus iránti állhatatossága és hűsége. Élete tanúságtétel volt arról, hogy nem engedte, hogy bármi is eltántorítsa Jézustól. Hű és odaadó maradt Ura, Jézus Krisztus iránt.

Elfogadta, hogy próbát bocsátott rá az Úr. Mivel Jézus is sok szenvedést viselt értünk, ő is vállalni tudta fájdalmait. Tudta, hogy az Úr kijelölte azt az időt, amikor meghal, és erre teljesen készen állt. Állhatatosan és hűségesen imádkozott újra és újra családtagjaiért és mindazokért, akiket Isten a szívére helyezett.

Befejezés

Kedves Szerettetek befejezte földi életét. A hitet megtartotta és utolsó leheletéig hű maradt Jézushoz.

Aki őt és példáját buzgón követni akarja, hívja be az életébe Jézust. Mert azt is bizonyítja elköltözött testvérünk élete, hogy sem hitben élő, sem hűséges sem lehet az ember saját erejéből.

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözlünk” (Róm 10,9k.).

Testvérünk tudta, hogy halála nem az utolsó állomás, mivel az örök élet, amivel Isten megajándékozta, erősebb, mint a halál. Ezért mondta Jézus:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Ján 11,15).

Ez a vigasztalásunk: Testvérünk él, jóllehet meghalt. És mindnyájan, akik osztozunk a hitében, viszontlátjuk őt az örökkévalóságban a teremő Istennél. – Ámen.

15./ MISSZIÓS, BETEG, – HÚ GYERMEK TEMET

MEGAJÁNDÉKOZOTT ÉLET

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 6,23).

Elköltözött testvérünk hálás volt azért az örök életért, amit ajándékba kapott Jézus Krisztus által. Ebben az elrejtettségben halt meg, mivel tudta, hogy rábízhatja magát az ember arra, amit Jézus Krisztus mond. Egyszer azt mondta:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

Tehát testvérünk él, akkor is, ha meghalt!

Amikor Testvérünket kórházba kellett szállítani, gyermeke mindent példásan intézett.

Amint elköltözött Testvérünket felkerestem a sürgősségi osztályon azon a napon, amikor beszállították, kifejezésre juttatta, hogyan egyre nehezebb számára az élet. Évek óta elszomorító volt egészségi állapota, és egyre kisebb lett a mozgástere.

Le kellett mondania arról, hogy részt vegyen a gyülekezeti életben, amit annyira szeretett, és az imaórákra is, amiket szívesen látogatott, már alig tudott már eljönni. Nem volt életunt, mert örvendező és pozitív személyiség volt, a hit jelentette számára az életet, azonban fájdalmakkal és akadályoztatásokkal teherre lett számára az élet.

Aki életben tartotta, az a gyermeke volt. Az akarta, hogy mindenben jelen legyen számára. Ő példaadóan gondoskodott édesanyjáról, aki hálás volt betegágyán is azért, mert gyermeke nagy áldás az életében.

A temetési ige Testvérünk életét teljes egészében meghatározta.

1./ A bűn ereje.

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 6,23).

Mert a bűn zsoldja a halál. Ez volt az, ami Testvérünket foglalkoztatta. Ez volt az egyik leglényegesebb indok, amiért szívén viselte a misszió ügyét: az a sok-sok ember, akik félelmetes reménytelenségben él. Ők elveszettek Isten számára. Akármilyen sok jót tesznek is.

A Biblia világosan kifejezésre juttatja:

„Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,23).

Nincsen olyan ember, akármilyen jó életet folytat is, aki saját erejéből olyan életet gyakorol, amelyik tesz Istennek. Mert Isten előtt mindenki, mindig, nagymértékben vétkezik. Talán nem úgy, hogy más is azonnal lássa, de úgy, hogy Isten látja.

Vannak dolgok, amiket az ember nem lát meg azonnal, mint az önzés, féltékenységi, irigység, veszekedés, büszkeség, felfuvalkodottság, stb. Mindez olyan, amikben nem gyönyörködhetik Isten.

Ez foglalkoztatta Testvérünket – jóllehet nem ez volt az egyetlen ok – amiért a szívén viselte a misszió és evangélizáció ügyét. Ha ugyanis ennek a bibliai versnek így lenne vége – *„Mert a bűn zsoldja a halál”,* akkor úgyis minden reménytelen lenne, akkor nem kellene misszióba menni.

2./ A kegyelem ajándéka.

Az idézett igevers folytatása így hangzik:

„Az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

Ez az ajándék motiválta Testvérünket, amit Isten készen tart az embereknek. Azt akarta, hogy a láthatóan reménytelen emberek halljanak Isten ezen nagyszerű ajándékáról, és részesüljenek abban az örök életben, amit ő maga már megkapott.

Kedves Testvérünk ezt a csodálatos üzenetet adta tovább mindenhol, ahol élt. Elmondta, hogy Isten szeretné őket megajándékozni. Nem a saját teljesítményükért. Nem különleges vallási teljesítményünk alapján lesz reménységük, és nem ezért teljeseedik ki az életük.

Ehelyett Istentől kell elfogadnunk az örök életet, ajándékba. Hagynunk kell, hogy Isten megajándékozzon vele. Pál apostol így ír erről a római gyülekezet tagjainak:

„Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte” (Róm 3,24k.).

Testvérünk szóval és tettel hangsúlyozta ezt a kiváló üzenetet azoknak, akiket szeretett:

„Higgyetek Jézus Krisztusban, aki meghalt a bűntökért a kereszten. Akkor gazdagon megajándékoz benneteket Isten, és a legfontosabbat ajándékozza nektek, amit valaha kaphat az ember: örök életet.”

3./ Bátorítás Testvérünk Gyermekeinek.

Testvérünk tehát békésen elaludt, mivel hitével szilárdan Jézusban gyökerezett és benne volt elrejtve.

Mi itt maradunk és Szerettünk távozása mindenekelőtt gyermeke életében jelent mély fordulópontot.

Gyermeke évekig közös háztartásban élt drága szülőjével. És amikor csökkent az ereje, gondoskodott róla, aki hálás volt iránta, és lelkendezve beszélt róla. Odaadással mondta, hogy milyen jól végzi a munkáját és szorgalmas.

Bizonyára hiányozni fog a kedves szülő. De nem csak az elismerése, hanem az a sok imádság is hiányozni fog, amiket Isten elé tárt.

Senki sem pótolhatja a szülőt. Mi legfeljebb segíthetünk, őt azonban nem pótolhatjuk.

De egyet lehet és érdemes tenni: követni a példáját, és minden helyzetben, örömben és szenvedésben bizalommal Jézusra tekinthetni. Úgy, ahogy ezt Zsoltárok könyvéből való igevers kifejezi:

„Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk. Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította. Az ÚR angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket. Éreztétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül” (Zsolt 34,6-9).

Befejezés:

Testvérünk megelőzött minket, befejezte földi életét. A halál azonban számára nem az utolsó állomás, mivel tudta, hogy sokkal nagyobb és pompásabbat fog kapni, amit nem kaphatott

meg ebben a világban! Amivel Isten megajándékozta, azt senki és semmi, sem élet, sem halál nem veheti el tőle: Ez az örök élet, amivel Isten ajándékozta meg megtérésekor, élete legfontosabb órájában. Ez erősebb, mint a halál, mert Jézus mondja:

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25).

Ez a mi vigasztalásunk: Testvérünk él, jóllehet meghalt. És mindnyájan, akik osztozunk vele ebben a hitben, újból viszontlátjuk őt az örökkévalóságban a Teremtő Istennél. – Ámen.